

Paige Toon

AKIT MIND SZERETTÜNK

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Paige Toon

AKIT MIND
SZERETTÜNK

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The One We Fell in Love With

Copyright © Paige Toon, 2016

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 175 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Nyomdai előkészítés GREPENTA Kft.
Nyomta és kötötte MONDAT Kft.
Felelős vezető Nagy László

Angus

Itt van. Minden izmom azonnal megfeszül. A helyiek tévednek. Ők hárman egyáltalán nem egyformák. Ő különleges. Más. Ő a legszebb lány, akit valaha láttam.

Kábultan nézem a zsúfolt szoba füstös levegőjén keresztül, ahogy sört rendel a rögtönzött bárpultnál. Szeretnék odamenni hozzá, mégsem mozdulok el az ajtófélfá mellől, amelynek nekidőltem. A tegnap este történtek után neki kell idejönnie hozzám. Nem tudom, megteszi-e. Mostanáig azon aggódtam, eljön-e egyáltalán.

Nagyot kortyol az üvegből, aztán körbenéz a mulatozókkal teli helyiségben, mindent megfigyel. Elkésett; a többiek már jócskán felöntöttek a garatra. Bátor dolog ilyenkor felbukkanni egy buliban. Nem lepne meg, ha rögtön vissza is fordulna. Ez a gondolat teljesen összezavarja a fejemet – pedig már így is elég zavarosak a gondolataim. Hogyan is hagyhattam, hogy ennyire megbolondítson?

Mereven nézem, ahogy újra az ajkához emeli az üveget, majd a tekintete hirtelen rátalál az enyémmre. Kényszerítem magam, hogy álljam a pillantását.

Rám mosolyog, engem pedig azonnal elönt a mélységes megkönnyebbülés. Intek neki a fejemmel, jelezve, hogy jöj-jön ide hozzám. Lassan, még mindig mosolyogva átfurakszik az emberek között, utat tör magának a tömegben, végül meg-áll előttem.

– Szia! – mondom, leengedem a kezem, és az ujjbegyemmel megérintem az övét.

– Szia! – Ökölbe zárja a kezét.

Értem, szóval még sincs minden rendben. A gyönyörű szeme óriásira kerekedik, miközben felbámul rám. A tekintetem az ajkára siklik. Csillog, mintha most kente volna be szájfénnyel. Szeretném lenyalni.

A fenébe! Berúgtam.

– Milyen volt a vacsora? – kérdezem.

– Jó! – kiáltja. A folytatást azonban már nem hallom, mert túl hangos a zene.

– Mit mondtál? – kiáltok vissza, a tenyerembe veszem a kezét, és közelebb húzom magamhoz.

– Azt, hogy nagy a hangzavar.

– Aha – felelem vigyorogva. – Bocs, kicsit becsicscentettem. – Egyenesen a fülébe beszélek.

– Jó neked!

Olyan szexi! Megsimogatom a puha haját. A hüvelykujjamat végighúzom a halántékán, ő pedig a mellkasomra nyomja a kezét. Azt hiszem, próbál leállítani, de hiába. Az érintésétől majdnem elveszítem a fejemet.

Megfogom a kezét, és közelebb húzom.

– Angus? – kérdi bizonytalanul, miközben a homlokának támasztom az enyémet. Tudom, hogy kényelmetlen helyzetbe hozom mások előtt, de muszáj vele lennem. Annnyira vágyom rá! Túlságosan is.

Hirtelen teljes bizonyossággal tudom, mit kell tennem.

– Gyere velem! – kérem eltökélten, majd mindkettőnk sörét leteszem a közeli asztalra. Megfogom a kezét, és kivezetem a nappaliból. Forog a fejem, miközben belököm a lépcső alatti ruhatároló ajtaját. Berántom őt a kis helyiségbe, és amikor becsukódik mögöttünk az ajtó, hallom, hogy levegő után kap. A számat az övére tapasztom. Élesen beszívja a levegőt, ahogy

szétnyitom az ajkát a nyelvemmel. Csak egy kicsit bizonytalanokodik, aztán visszacsókol. Örökké tudnám ezt folytatni.

– Kívánlak – mormolom a szájába, és nekipréselem magam, hogy érezze, mennyire komolyan gondolom, amit mondtam.

Bedugom a kezem a pólója alá, az érintésemtől felgyorsul a lélegzete.

– Kívánlak – ismétlem, de aztán elhallgattat a gyors, mohó csókjaival, én pedig érzem, hogy megkaptam. Már az enyém.

Valaki elfordítja az ajtógombot, mire gyorsan kirántom a kezemet a pólója alól, és nekinyomom a tenyeremet az ajtónak, hogy ne tudják kinyitni.

– Menjete az emeletre! – kiáltom, és elfordítom a kulcsot.
– Hoppá! – kuncogok halkán, és lázasan magamhoz rántom a testét. Ő azonban megint feszült. – Semmi baj – biztatom, a kezem visszatér a pólója szegélyéhez. Ezúttal azonban elkapja, amivel megállásra kényszerít.

– Mit... Mi most... Mit csinálsz? – kérdezi még a korábbi-nál is jobban kifulladásra.

– Szerinted mit csinálok? – kérdezek vissza halkán, miközben a nyakát csókolgatom. Ott folytatjuk, ahol tegnap este abbahagytuk. Tudnia kell, milyen hatással van rám.

– Angus, hagyd abba! – kiáltja hangosan.

A francba! Jeges rémület árad szét a gyomromban, elugrom tőle, és gyorsan megkeresem a lámpa madzagját, hogy fénnel öntsem el az aprócska helyiséget. Összerezzen a hirtelen jött világosságtól, ösztönösen a szeme elé kapja a kezét. Az ujjai árnyéka alól rám hunyorog, én pedig rémülten meredek rá.

Ugyanaz az aranyló, zöld szempár...

Ugyanaz a világosszőke haj...

De nem ugyanaz a lány.

– Ó! – sóhajtok fel. – Azt hittem...

Rose

Phoebe

Eliza

Azt is lehetne mondani, hogy a természet csínytevése vagyunk.

Teljesen egyforma a külsőnk: a hajunk szőke, a szemünk zöld, és ugyanolyan a genetikai állományunk is. Ha az egyikünk gyilkosságot követne el, nyugodtan rákenhetné a másik kettőre, nem buktatná le a DNS-e.

Az egypetéjű hármas ikrek esetében a megtermékenyített petesejt kettéosztódik, aztán az ennek eredményeképp létrejött két sejt közül az egyik újra kettéosztódik. Ennek az esélye valahol az egy a hatvanezerhez és az egy a kétszázmillióhoz között van, de egy biztos: egypetéjű hármas ikrek nagyon-nagyon ritkán születnek.

Amikor a szüleink hazavittek minket a kórházból, rettegtek, hogy össze fognak keverni. Állítólag addig volt rajtunk a kórházi karszalag, amíg túl szoros nem lett, majd miután anya levágta rólunk, különböző színűre festette a kis körmeinket. Néha még most is előfordul, hogy nem tudja megmondani, melyikünk kicsoda a csecsemőkori képeken.

Annak ellenére azonban, hogy egyformán nézünk ki, és ugyanabból a megtermékenyített petesejtből jöttünk létre, már azelőtt három különböző lényé váltunk, hogy az anyukánk tudomást szerzett a terhességéről. És pontosan ez a lényeg: három teljesen különböző emberként születtünk meg.

Ahogy telt az idő, és elkezdett kibontakozni a személyisé-

günk, apa és anya rádöbbsent, hogy igazság szerint szinte semmi közös nincs bennünk.

Igen, mindhárman elég hangosan tudtunk üvölni.

És igen, mind kifejezetten makacsak vagyunk.

De ebben ki is merültek a hasonlóságok.

Legalábbis amíg tizenhét évesek nem lettünk. Mert abban az évben Angus Templeton beköltözött a szomszédunkba. És sajnos mindhárman fülig beleszerettünk.

ELSŐ RÉSZ

Phoebe

Olyan baljósan hangzik, amikor valaki azt mondja, hogy egy hegy árnyékában él. Valójában azonban semmi baljós nincs benne. A hegy olyan közel van, hogy úgy érzem, mintha benne lennék. Nem is látom a csúcsát, csak ha leülök a kanapéra, akkor viszont felröppen a tekintetem a havas hegytetőre. Mit nem adnék érte, ha odafent lehetnék...!

– Miért sóhajtozol?

Összerezzenek Josie hangjától. Hátrapillantok a vállam felett, és látom, hogy a legjobb barátnőm engem néz.

– Semmi különös. Csak örülök, hogy újra itt lehetek. – Kedvesen mosolygok.

Már majdnem tíz éve, hogy ő meg én tizennyolc éves korunkban életünkben először eljöttünk ide, Chamonix-Mont-Blanc városába.

– Mikor keltél? – kérdi Josie; csak most veszi észre, hogy én már teljesen felöltöztem.

– Úgy egy órája – felelem, és megigazítom a fejem búbján a copfomat.

– Elment az eszed? – morogja, de nem vár választ, csak lehuppan mellém a kanapéra, és ásít egyet. A középhosszú, fekete haja összekócolódott, a kék szemét látva pedig rájövök, hogy még nem ébredt fel teljesen. Persze így is káprázatosan fest.

– Kávét? – kérdem, miközben talpra ugrom, és elindulok kifelé a főzőfülkébe.

– Igen, kérek – feleli.

Csak tegnap érkeztünk, aztán este beültünk az egyik régi törzshelyünkre, és egy sörrrel többet ittunk a kelleténél. Josie-t dühíti, hogy ritkán vagyok másnapos, de persze vele ellentétben nekem sikerült nemet mondanom a kötelező éjféle felesekre.

Bekapcsolom a rádiót, és nekiállok kávéfőzni, együtt dudorászok a zenével, miközben ő pihen.

– Ma mit szeretnél csinálni? – kiáltja.

– Hegyet mászni! – Kidugom a fejem az ajtó mögül, és reménykedően rávigyorgok.

– Nem. Azt már nem, semmiképp. – Josie eltökélten rázza a fejét, én pedig magamban kuncogva folytatom a munkámat.

– Sajnálom – mondja, amikor visszamegyek a szobába, és elveszi tőlem a bögréjét. – Nem akarom elrontani a mulatságodat.

– Ne butáskodj már! – ráncolom a homlokomat.

Két hét múlva férjhez megyek, és nem akartam más leánybúcsút, csak hogy eljöhessek ide pár napra a legjobb barát-nőmmel. Sokat gondoltam Chamonix-ra az elmúlt években, és mivel Josie meg én annak idején együtt jöttünk ide, úgy éreztem helyesnek, hogy kettesben térjünk vissza.

A testvéreim kicsit csalódottak voltak, amiért őket nem hívtam meg, de aztán kitaláltak mást. Elizával ketten elmegyünk Manchesterben egy koncertre, Rose pedig egy kényeztető-szépítkező napot szervezett. Fantasztikus lesz, hogy mindenkivel eltölthetek kettesben egy kis időt! Mostanában túlságosan kevés ilyen alkalom adódik.

– Szóval a hegymászáson kívül mit csinálhatunk még? – erősködik Josie.

– Siklóernyőzhetnénk? – kérdezem reménykedve.

– Tudod, hogy nem szeretem az extrém sportokat – húzza el a száját a barátnőm. – Mostanában unalmas anyuka vagyok.

Josie-nak van otthon egy egyéves kislánya, Harry, és most először hagyta magára.

– És ha felmennék az Aiguille-re? – javaslom. – Ebben az évszakban még nem is láttad a hegycsúcsot.

Annak idején Josie már a téli szezon végén, márciusban hazautazott, nekem azonban sikerült munkát szereznem az Aiguille du Midi felvonójánál. Annyira imádtam itt lenni, hogy végül az egész nyarat itt töltöttem.

– Rendben, persze – egyezik bele bólogatva. – Akkor talán jobb is, ha indulok. Azt hiszem, ezúttal kénytelenek leszünk beállni a végtelen sorokba, mint a többi turista, nem igaz?

– Mmm, sajnos igen. Már senkit sem ismerek az itt dolgozók közül.

Ettől a gondolattól elszorul a szívem.

Pár órával később az Aiguilles de Chamonix legmagasabb és leghíresebb csúcsán állunk, majdnem négyezer méterrel a tengerszint felett.

Megrészegít az öröm. Persze az is lehet, hogy a magasság okozza. Akárhogy is, végtelen boldogsággal tölt el, hogy visszajöttem.

– Ejha! – mormolja Josie, miközben némán, tiszteletteljesen ácsorgunk a kilátó deszkáin. – Már el is felejtettem, milyen szép idefent!

Körbenézek a környező hegyek fűrészfogas, barnásszürke csúcsain. Épp előttünk tornyosul a hófödte Mont Blanc, cseppet sem törődve azzal, hogy nyár van. Megtévesztően közelenek tűnik, pedig komoly hegymászói felkészültséget igényel megtenni az innen a csúcsáig vezető utat. Tudom, mert egyszer már végigmentem rajta, sőt, egy másik, kevésbé nehéz útvonalon is feljutottam a csúcsára, amelyet azonban szintén nem szabad alábecsülni.

– Nem hiszem el, hogy kétszer is megmásztad a Fehér Hölgyet! – álmélkodik Josie, mintha olvasna a gondolataimban.

– Én sem – felelem, miközben a hegy egy másik beceneve jut eszembe: a *Fehér Gyilkos*... Nehéz nyomon követni, hányan vesztették életüket, miközben Nyugat-Európa legmagasabb csúcsára igyekeztek feljutni, nem is beszélve a lefelé igyekvőkről.

„A csúcs elérése csak az út fele” – mondogatta régen az apám. Az emlékére – hogy épp itt és most jut eszembe – erősen belém hasít a veszteség érzése.

Apa nyolc évvel ezelőtt halt meg szívinfarktusban, nekem pedig rettenetesen hiányzik, különösen itt, a hegyekben. Ő tanított meg mászni.

Josie vidáman felhorkant, nyilván nem is sejti, milyen sötét gondolataim támadtak.

– Micsoda egy rohadt mázlista vagy! Tényleg fizettek neked azért, hogy itt éjszakázz? Gyönyörű kilátásra ébredhettél!

Akaratlanul is elmosolyodom.

– Nos, a személyzeti lakásokban nincs ablak – mesélem.

– De igen, fantasztikus volt reggelente kilépni az ajtón.

Amikor Josie meg én először Chamonix-ba utaztunk, eleinte szobalányként dolgoztunk egy hotelben, de miután ő hazament, én magasabbra tettem a mércét – sokkal magasabbra.

Összebarátkoztam pár helybéli fiatalal, és az egyikük, Cécile, itt dolgozott az Aiguille du Midin. Olyan kicsi volt az esélye, hogy felvegyenek egy külföldit a felvonókra dolgozni, hogy úgy tűnt, jelentkezni sem érdemes – hiszen ha valakit egyszer már leszerződtek, az nem igazán lépett ki. Én azonban folyékonyan beszéltem franciául, és Cécile megígérte, hogy szól az érdekeltségem, így beküldtem az önéletrajzomat. Óriási szerencsém volt, amikor néhány teljes munkaidős alkalmazott személyes okokra hivatkozva kilépett.

El sem tudom mondani, mennyire szerettem. Mindent nekem kellett csinálnom a felvonó kezelésétől a szemétszedésig, de havonta egyszer eljött az a varázslatos nap, amikor egy kollégámmal ketten őriztük idefent a csúcst, és itt éjszakáztunk

a szolgálati szálláson, három szinttel lejjebb annál, mint ahol most Josie meg én állunk. Este mi láttuk utoljára a lemenő napot, reggel pedig mi nézhettük meg elsőként a napfelkelét. Felejthetetlen élmény volt.

A gondolataim újra elkalandoznak: megint ott állok a gyaloghídon, az ég narancssárgás árnyalatú, körbevesznek a hegyek recés sziluettjei... Pár percig hagyom szabadon szárnyalni az elmémet, aztán összeszedem magam.

– Menjünk ki a hegygerincre! – javaslom Josie-nak, és megbököm a karját.

Nem sokkal később már a csillogó, sötét, tágas, jéghideg alagútban gyalogolunk. Miközben beszívom a fagyos levegőt, hallom a bakancsokra szerelt mászóvasak csikorgását, amint belevájódnak a letaposott hóba. Valami furcsa módon úgy érzem, hazaérkeztem.

Három hegymászó vonul előttünk, át akarnak kelni a gerincen. Miközben ők kimennek a kapun, én kilépek a barlangból a fényre. Nézem, ahogy elindulnak a keskeny, havas ösvényen mászókötéllel összekötve.

– Nincs ki a négy kerekük – mormolja Josie a bajsza alatt, és rám pillant. – De neked sincs.

– Úgy érzem, mintha ezer éve lett volna, hogy ilyeneket csináltam – mosolygok rá halványan.

– Mostanában nem igazán jársz el hegyet mászni – észrevételezi.

– Szinte soha – felelem halkán.

– És hiányzik...?

– Igen – szakítom félbe, majd igazi mosolyt villantok rá.

– Össze kell szednem magam.

– Rengeteg időd van még – mosolyog vissza. – Mit szólnál egy ebédhez?

– Jó ötlet.

 2. fejezet

Rose

Amikor gyerekkoromban egyszer az egyik barátnőmnél aludtam, és késő éjjel *Felelsz vagy mersz?*-et játszottunk, Becky Betts megkérdezte, kit választanék a két testvérem közül.

– Csak az egyikőjüket mentheted meg, a másik meghal – jelentette ki drámaian.

Gondolkodás nélkül feleltem.

Még most is emlékszem, milyen döbönt képpel pillantott Becky a nővére, Laurára. Egyikük sem hitte volna, hogy ilyen közönyösen teszek tanúságot a diplomáciai érzékem teljes hiányáról.

De persze hogy Phoebet menteném meg! Mindenki ezt tenné, Eliza is.

Nem mintha Elizával utálnánk egymást. Csak épp nem is jövünk ki túl jól. Ez mindig is így volt. Ő engem unalmasnak és konzervatívnak tart, én pedig őt éretlennek és tiszteletlennek.

– Pont olyan tüskés vagy, mint a neved – mondja mindig. Vagy másik megfogalmazásban: – Ne szurkálódj, Rose!

Ha nem lennék testvérek, valószínűleg sosem barátkoztunk volna össze.

Phoebe azonban olyan, mint a napsütés a felhős napokon. Ragályos a nevetése.

A fenébe, máris hiányzik! Pedig még csak két napja ment el.

– Ugye nem akarod ezt is magaddal vinni? – kérdezem

most anyától, mert hirtelen rájövök, hogy már legalább két perce szorongatja a kezében ugyanazt a porcelántányért.

– Még nem döntöttem el – feleli védekezően, aztán halk csörömpöléssel leteszi.

– Egy kisebb házban nem lesz szükséged előkelő étkezésletre – mutatok rá tudálékosan.

– Miért ne lenne? – csattan fel.

– Nem vihetsz magaddal mindent – figyelmeztetem fáradtan, miközben ő kilopakodik a szobából. A hallban megtorpan, és a bejárati ajtó felé fordul. Hirtelen elmosolyodik.

– Az utcán zenéltél? – kérdi, miközben az ajtó becsukódik.

– Igen, a városban voltam – hallom Eliza válaszát, aztán koppanás jelzi, hogy nekidöntötte a gitártokját a falnak.

– Gondoltam, hogy dolgozol. Gyere, igyál egy csésze teát! – biztatja anya kedvesen.

Elhúzzom a számat.

– Vagy ami még jobb, gyere segíteni! – kiáltok ki. Lesimítom a virágos ruhámat, miközben anyánk fürgén kiszalad a konyhába.

– Te is kérsz, Rose? – kiáltja vissza nekem megkésve. Már feltette a vizet.

– Persze – felelem, miközben Eliza megjelenik az ajtóban.

Szakadt farmert visel élénk narancssárga trikóval, a haját két copfba fonta.

A frizurájából is látszik, milyen gyerekes maradt. De ezer bizonyítéka van még emellett: például hogy az utcán zenél, és egy étteremben szolgál fel ahelyett, hogy rendes munkát keresne; hogy úgy váltogatja a fiúit, mintha folyton kimennének a divatból; ráadásul még mindig nem költözött el otthonról. És még folytathatnám.

– Most komolyan nem akarsz segíteni pakolni? – kérdzem, miközben Eliza belesüpped egy székbe az ebédlőasztal

mellett. Én a szőnyegen térdelek anya vitrinje előtt, és buborékfóliába csomagolom az imádott nippjeit.

– Miért tenném? Én nem akarok költözni – feleli Eliza gúnyosan.

Én győztem meg anyát nemrégiben, hogy adja el a házát, és vegyen egy kisebbet.

Phoebe azt mondta, hogy „valószínűleg jó ötlet”, Eliza azonban teljesen kiakadt, amiért elveszíti az ingyenes hotel-szobáját.

– Ez most nem rólad szól – mutatok rá.

Előrehajol, az asztalra könyököl, szinte felnyársal a tekintetével. Feszélyezetten mocorgok, máris kezdem felhúzni magam a még ki sem mondott válaszára.

– Tényleg nincs jobb dolgod, amivel leköthetnéd magad a szabadságod alatt? – kérdezi.

Ápoló vagyok, Londonban élek és dolgozom, gyakran fájdalmas és stresszes munkát végzek. Nagyon szívesen feküdnék most a tengerparton a barátom, Gerard mellett egy trópusi országban, de ehelyett itt, Manchesterben töltöm a következő két hetet, hogy segítsek anyáknak költözködni és a testvéremnek elvégezni az esküvő előtti utolsó előkészületeket. És hogy Eliza eközben mit csinál? A nagy büdös semmit.

A fülemben csengenek apám szavai: „Rose jobban szeret adni, mint kapni. Pont, mint az anyja...”

Anya régen ápolónő volt – így talákoztak apával. Apám balesetet szenvedett hegymászás közben, és anya segített neki felépülni, de amikor megszülettünk, anya otthagya a munkáját. Onnantól kezdve semmire sem volt ideje.

– Én csak azt mondom, hogy némelyikünk ennél jobban is el tudja tölteni az idejét – jegyzi meg Eliza higgadtan, miközben vállat von, és elfordul.

– Némelyikünknek nem ártana rendes munkát keresni, hogy ne kelljen tovább az idős anyján élőködni! – felelem dühösen.

– Elég! – vakkantja anya az ajtóból, mire büntudatosan összszerezzenek. A bögrék hangosan csörögnek a tálcán, miközben folytatja: – Ha együtt vagytok, úgy viselkedtek, mint két el-kényeztetett, taknyos kölyök! Mikor nő már be a fejetek lágya?

Van benne valami. Hiszen már huszonzét évesek vagyunk.

– Menj fel a padlásra, és pakolj össze ott! – nógat anya.

– Jól van, megyek – felelem, felkapom a teámat, és kisietek a szobából, éppúgy, ahogy ő tette pár perccel korábban.

Amikor Phoebe meg én elkezdtünk egyetemre járni, a szü-leink úgy döntöttek, hogy fogadóvá alakítják a családi ottho-nunkat. Az összes gyerekkori kacatunkat felvitték a padlásra – még Eliza is összepakolta a holmiját, bár ő sosem költözött ki –, ám apa halála után anya már nem akart idegeneket el-szállásolni éjszakára.

Már nagyon régóta át akartam nézni a holmimat.

Ahogy elhaladok a hallban a tükör előtt, észreveszem, hogy a kontyom kibomlott, és lófarokká alakult – olyan egyszerű, sportos copffá, ahogy Phoebe szereti hordani a haját. Egy pil-lanatig mintha őt látnám magam előtt.

Ő meg én már egészen kicsi korunkban kialakítottuk a saját frizuránkat, mert elégünk lett abból, hogy a tanáraink egyszerűen Miss Thomsonnak hívnak mindhármunkat, mivel nem tudnak megkülönböztetni minket. Az első kontyomat azonban Elizának köszönhetem.

Néha elcsentem az ollóját, mert az enyémet mindig elke-vertem valahová. Egyszer örült haragra gerjedt miatta, ugyan-is le kellett adnia egy projektet művészetórára – egy kartonpa-pírból készített bizzar kollázst –, én pedig azt mondtam neki, hogy már visszaadtam. Vérszomjasan berohant a szobámba, és annyira kiborult, amikor meglátta az ollóját a felső fiókom-ban, hogy megrántotta a hajamat, és belevágott. Nagyon csú-nyán kikapott érte.

Bizonyos értelemben azonban szívességet tett velem. Másnap

kénytelen voltam kontyba fogni a hajamat, és olyan sokan megdicsérték, hogy onnantól kezdve ez lett az én védjegyem. Eliza néha megpróbálta ugyanúgy hordani az övét, csak hogy idegesítsen, de sosem tudta olyan szépen, rendezetten elkészíteni a frizuráját, így a tanárok mindig érezték, hogy kilóg a lóláb.

Megkeresem a rudat a ruhaszárító szekrényben, beakasztom a mennyezeti padlásajtóról lógó karikába, és meghúzódom, mire lenyílik a létra. Pár perc múlva már odafent vagyok a poros-mocskos helyiségben, a dobozok között. Fogalmam sincs, hogyan kezdjek hozzá, így hát egyszerűen megfogom az egyik dobozt, és odahúzódom magamhoz.

Nem egészen egy óra múlva rátalálok az első naplóra. Azonnal ráismerek, bár matricák fedik a borítóját. A testvéreim meg én egyforma, lila könyvecskéket kaptunk Simon bácsikánktól a tizenhetedik születésnapunkra, rajtuk aprócska, zárható lakattal. Én szorgalmasan írogattam az enyémben, bár most biztosan idéetlenül érezném magam, ha újraolvasnám.

Felemelem a borító egyik sarkát, és döbbenetn meredek az alóla kikandikáló, rendetlen kézírásra.

Tudtam, hogy Phoebe vezeti a naplóját – mindenki tudta –, hiszen minden íróversenyre benevezett, és folyton azt mondogatta, hogy egyszer író szeretne lenni. Na de hogy Eliza is? Sosem hittem volna, hogy naplókcal vacakol. Dalokat persze szívesen írt. De hogy egy élettelen tárgyba öntse ki a lelkét? Nem az ő stílusa. Még a dalai is olyan furák és viccesek – egyáltalán nem tárulkozik fel a szövegekben, legalábbis azokban nem, amiket én hallottam.

Ez azonban itt egyértelműen az ő kézírása. Mikor kezdett el írni?

Szemügyre veszem a zárat. Egyszer elveszítettem a kulcsomat, így pontosan tudom, hogyan lehet feltörni ezt a kis lakatot. Felemelem a kezemet, és kihúzok egy hullámcsatot

a hajamból, amellyel hiába próbáltam a helyén tartani a kontyomat. Bedugom a kulcslyukba, majd megmozgatom benne. Egy perc múlva meghallom a kattantást. Sikerült!

Összerezzenek az első bejegyzés dátumát látva: május 13-án, pénteken írta, egy évtizeddel ezelőtt. Angus épp május 13-án, pénteken költözött a szomszédba!

Megint becsapom a naplót. Tudtam! Tudtam, hogy neki is tetszik! Eliza mindig olyan laza, közönyös képet vágott, de engem nem tudott átvérni.

Bűntudat rántja össze a gyomromat, miközben újra kinyitom a naplót. Kaptam egy esélyt arra, hogy bepillanthassak Eliza fejébe. Hogy is mondhatnék rá nemet? Persze ha rájönne, megölne érte, de megérdemli, amiért nem segít kipakolni a házat.

Lenyomkodom a lapokat, és elkezdek olvasni...

 3. fejezet

Eliza

A falon ülök, és a lábamat lóbálom, messzire kirúgom, aztán hagyom, hogy nekiütődjön a tégláknak, majd visszapattanjon róluk. Mindig is ez volt az egyik kedvenc pihenőhelyem itt-hon: a ház előtt, a sövény hiányzó részébe préselődve nézem, hogy zajlik az élet. A Manchestertől délnyugatra, úgy húsz perc kocsútra fekvő kisváros, Sale egyik csinosabb részében lakunk, egy fasorral szegélyezett utcában. A barátaim nem értik, miért nem költöztem közelebb Londonhoz, ahol őrületes a pezsgés, és miért választottam inkább azt, amit ők vidéki unalomnak neveznek, én viszont szeretek itt élni. Behunyom a szemem, és a nap felé fordítom az arcomat, próbálok elkapni pár sugarat, mielőtt elbújna a kósza fellegek mögött. Mostanáig elég pocsek nyarunk volt. Remélem, Phoebenek több szerencséje van az időjárással Franciaországban. Még mindig nem tudom elhinni, hogy nem hívott el magával! Elképzelem, ahogy gondtalanul nevet, a nap az arcára süt, és megsillan mögötte a hófödte hegyek csúcsán – pont, mint azokon a képeken, amiket régen küldött. A gondolattól én is elmosolyodom.

Felkapom a fejem, amikor meghallom, hogy bekanyarodik egy kocsí az utcába, és csakugyan: Angus az.

Az a kelekótya szívem egyszerre megvadul, felszalad a torokomba, és ott dobog tovább. Mostanában komolyan pórázon tartom a kis piszkot, de idegesít, hogy néha még mindig nem fogad szót.

Nézem, ahogy Angus leparkol az öreg Land Rover Defenderével az anyukája kocsifelhajtóján, és szeretettel idézem fel azt a napot, amikor elhozta a nagybátyja birtokáról ezt a járgányt. Néhány héttel később átfestette élénk narancssárgára.

– Még mindig azzal a tragacccsal jársz? – kiáltom oda, amikor kiszáll az autójából.

– Ez veterán! – szól vissza, és rám villantja azt a pimasz mosolyát, miközben becsapja maga mögött az ajtót. A sötétszőke haja most is olyan kócos és szélfúttá, mint mindig. Amikor eszembe jut, hogy Phoebe azt mondta: rendbe szedeti vele az esküvőjükre, belém hasít a fájdalom.

– Szia, bajkeverő! – mondja Angus, és odajön hozzám.

– Aki mondja! – Nem szállok le a falról, ő pedig nem próbál meg üdvözlésképp megpuszítani.

– Ezer éve nem láttalak. Hogy vagy?

Hátrapillantok a vállam felett a gyerekkori otthonom felé, bár az útban lévő lombok miatt semmit sem látok belőle.

– Kicsit kivagyok – felelem vállvonogatva.

– Aha. – Aggódva néz rám. – Hallottam, hogy anyukád meghirdette a házát.

– Már el is fogadott egy ajánlatot.

– Ez gyors volt – jegyzi meg.

– Ühüm. Biztosan többet is kaphatott volna érte, ha Rose nem sietteti.

Angus halvány, szánakozó mosolyát látva máris megbánom a szemétkedésemet. Sosem szerette az ilyesmit.

– Hallottál valamit Phoeberől? – váltok témát, mielőtt ő megtenné.

– Nem – rázza a fejét. – Még csak pár napja ment el.

– Nekem hosszabbnak tűnik.

Megint ugyanaz a mosoly.

Phoebe tizenkét perccel idősebb nálam, ő az imádott közezső lány a családban. Ez azért vicces, mert nem csak a szü-

letésünkkor állt közénk Rose-zal: azóta is mindig elválaszt minket egymástól. Ő szeret úgy fogalmazni, hogy áthidalja a köztünk lévő távolságot, de valójában épp ellenkezőleg. Rose meg én mindig harcoltunk egymással a figyelméért.

– Hazajöttél a hétvégére? – kérdezem Angustól.

– Egész héten itthon leszek. Össze akarok pakolni a lakásban, mielőtt Phoebe visszajön.

– Próbálsz megédesíteni a keserű pirulát?

– Olyasmi. – Kedvetlenül mosolyog.

Phoebe cseppet sem örült neki, hogy visszaköltöznek Manchesterbe. Csak azért egyezett bele, mert már évekkor elzárta megígérte Angusnak. A fiú közelebb akar lenni az anyjához, és mivel errefelé alacsonyabbak az ingatlanárak, végre vehetnek maguknak egy saját zugot. Ráadásul mindketten szabadúszók – Phoebe fordít, Angus újságíró –, de a testvérem szeretne visszavonulni a munkától egy időre, hogy megírhatta a regényét, amire mindig is készült. Gyerekkorunkban gyakran beugrándozott a szobámba, mert muszáj volt elmondania a következő ötletét, mielőtt elfelejtette volna. Órákig tudtam hallgatni. Lebilincselő volt. Még mindig az.

– Na és te? Kitaláltad már, hol fogsz lakni? – kérdi Angus.

– Nem. – Megacélozom magam a várható reakciójára számítva. – Gondolkodom rajta, hogy Londonba költözöm.

– Most csak viccelsz! – Tátott szájjal bámul rám. – Épp akkor kell Londonba költöznöd, amikor Phoebe meg én eljövünk onnan? Kerülsz minket?

Kierőszakolok magamból egy gúnyos pillantást.

Nem, csak téged.

– Bejössz kávézni? – kérdi reménykedve, és a fejével a ház felé int.

– Nem, anyukád már biztosan alig várja, hogy eltölthessen veled egy kis időt. Talán később összefutunk – mondom udvariasságból.

– Csinálsz valamit ma este? – Ügyet sem vet rá, hogy épp most próbáltam lezárni a társalgást.

– Fellepek egy munkásklubban. Jó móka lesz.

Elvigyorodik a gúnyos hangsúlyomat hallva.

– Add meg a címet, és beugrom!

– Erre semmi szükség.

– Tudom.

Ekkor megjelenik az anyja, és a karjába zárja Angust. Megragadom a lehetőséget, és elillanok, amíg még tehetem.